

A Ő k k a r a

Hayâtlı, kayalı, hakka dayalı derĒi

œ ÂŒık Œenlik œ Tacettin ŒimŒek œ YaŒar Őzden œ Kadir Kœse
œ Leyla Yıldırım (Leylican) œ Mehmet PektaŒ œ Cahit Can œ Hœlyya Tozlu
œ Halit Yıldırım œ Fatih Kandemir œ M. Nihat Malkoœ œ Ali Kemal YiĒit œ
Salman KapanoĒlu œ Yasin Œen œ Ramazan DemirtaŒ œ Dursun YeŒil
œ Zekeriya œakabey œ Mehmet BaŒ œ Osman Gazi Turaœ

49. Sayı Mart 2022

❖ Mehmet Pektaş

Putin Esas Duruşta

Akıl hastanesinin tüm doktorları başhekimin odasında önemli bir toplantı hâlindeydi. Toplantının en hararetli yerinde oda kapısı büyük bir gürültüyle açılınca içeridekiler neye uğradıklarını şaşırıyorlardı. Başlar önce kapıyı tekmeyle açıp paldır küldür içeri dalan hasta bakıcı Cemal'e ardından ne olup bittiğini anlamak istercesine birbirlerine çevrildi. Başhekim, Cemal'i fırçalamak için elini masaya vurup öfkeyle ayağa kalkarken Cemal, hastanenin eniğinden cücüğüne kim varsa verip veriştirmeye başladı. Yüzü kırmızıdan mora doğru renk değiştiren Başhekim, dilinin ucuna kadar gelen sözleri yutmak zorunda kaldı. Birkaç defa yutkunduktan sonra gözleri, bayan doktorlara kayınca soğuk soğuk terledi.

"Bak Cemal oğlum, ayıptır..." diyerek lafı alttan almaya çalıştı.

Barut fıçısına dönen Cemal kitabı ortasından okuyordu:

"Hay senin gibi Başhekim'in ben..." diye elini havaya kaldırmıştı ki Başhekim hemen koşup Cemal'in ağzını kapattı, diğer elini de boynuna atıp onu koltuğa doğru çekti. Şaşkın şaşkın bakan doktorlara ise:

"Toplantıya başka bir gün devam ederiz. Gidebilirsiniz." demek zorunda kaldı. Doktorlar odayı terk ederken Cemal, boşluğunu bulup:

"Başlarım ha böyle işe!" diyerek Başhekim'in elinden kurtuldu, üstündeki önlüğü çıkarıp yere çarptı:

"İstifa edeyrum! Alın hastanenuzu..."

Başhekim, Cemal'i tekrar yakalayıp güçlkle misafir koltuğuna oturttu. Kendisi de makam koltuğuna oturmak yerine onun yanına oturdu. Yıllardır gecesini gündüzüne katıp hastanenin her işine koşan bu adamın neden bu kadar sinirlendiğini anlamaya çalışıyordu. Cemal, hastanenin her şeyi demektir. Yeri gelir çamaşırcı, yeri gelir buluşkan; yeri gelir güvenlikçi, teknisyen; yeri gelir hasta bakıcı, hemşire, hatta doktor, başhekim... Bu hastaneyi onsuz düşünmek mümkün değildi. Yıllık izne ayrıldığında hastanedeki her iş aksar, koridorlarda benzer cümleler yankılanmaya başladılar:

"Bana hemen Cemal'i bağlayın."

"En iyisi Cemal abiye sormak."

"Cemal'e bir soralım."

"Cemal, nerede olduğunu biliyordur."

"Cemal'i aradınız mı?"

"Cemal de tam izne ayrılacak zamanı buldu."

Telefonların yetersiz kaldığı durumlarda başhekimin makam arabası Cemal'i almak için gönderilirdi. Cemal, problem her neyse çözer makam arabasıyla evine dönüp iznine devam ederdi. Tabii kaç gün devam edebilirse... Çünkü telefonlardan ve gel gitlerden bunalan Cemal, "Ula izindeyken daha çok yorulayrum!" diyor, her seferinde iznini yarıda kesip hastaneye dönüyordu.

Hastane için bu kadar önemli bir adamın istifasını en son isteyen kişi olan Başhekim, Cemal'e bir bardak su verdi. Kendi eliyle, Cemal'in gömleğinin üstten iki düğmesini çözdü. Ona masanın üzerindeki kolonyadan ikram etti. Cemal biraz olsun yatışmıştı. Başhekim, sesinin en yumuşak tonuyla konuştu:

"Ha şöyle hele biraz sakinleş oğlum."

Cemal, kolonyayla ovuşturduğu ellerini, yanaklarına götürüp küçük şaplaqlar vurduktan sonra Başhekim'in üstüne abanarak masanın üzerindeki şeyi aldı. Elini tekrar kolonyalayıp bağrına sürdü. Bir taraftan gömleğinin yakasını sallayıp içeriği havalandırırken bir taraftan da göğsüne doğru hafif hafif üflüyordu.

"Dayanamayrum artık başhekimim. Dayanamayrum da!" diye söylendi.

Başhekim, elini Cemal'in omzuna koydu:

"N'oldu oğlum? Anlat da bir çözüm bulalım."

Cemal:

"Ha bu deliler beni delirtecek!"

Başhekim, Cemal'in konuşma kıvamına geldiğini anlayınca yerinden kalkıp koltuğuna oturdu.

"Oğlum, hepimiz bunların arasında kala kala az çok delirdik. İstersen sana biraz izin yazalım. Memleketini özlemişsindir. Yayıları falan bir dolaş gel."

Cemal'in tersliği üstündeydi:

"İstemez." dedi.

Başhekim:

"Başka bir isteğin varsa söyle onu yapalım." dedi.

Cemal, yayıldığı koltukta biraz toparlandı:

“Ben bu Trump’ı geri isteyrum. Onu bağa geru getirebilir misun?”

Başhekim, beklemediği bu istek karşısında şaşkıncıydı:

“Hayda! Şu kendini Amerikan başkanı sanan deliyi diyorsun... Doğan Alp miydi neydi adı?”

Cemal:

“Ta kendisi... Onu geri isteyrum.”

Başhekim, gözlüklerini çıkardı. Ellerini masanın üzerinde birleştirip öne doğru eğildi:

“Oğlum Cemal, bu adamı göndermek için aylarca başımın etini yemedim mi sen benim? Akli dengesi yerinde raporu verip onu hastaneden yollamak için kırk takla attım. Doktorları bu konuda razı edene kadar akla kararı seçtim. Beni bakanlığa kadar şikâyet ettiler. Bugün bile Trump gittiyse bu kadar deli neden hâlâ hastanemizde yatıyor. Bunların tamamını taburcu etmemiz lazım diyenler oldu.”

Cemal:

“Uy en akıllileri yine Trump idi da! Bunları zapt eden de oyumuş meğer. Haçan gitti, kalanlar daha da azitti.”

Başhekim, alttan almaya devam etti:

“Azıttılarsa hap veririz, iğne vururuz sakinleştiririz oğlum.”

Cemal yeniden parladı:

“Başhekim’um ben ne deyrum sen ne deysun da! Bunlara hap top iğne fayda etmay. Hele bu Putin denen kot kafaliya kutuyla verdim sakinleştiriciyi bana misun demedi.”

Başhekim, gözlerinin önünden hastaları geçirip Cemal’in bahsettiği kişiyi hatırlamaya çalıştı:

“Şu kendini Putin sanan, soğuk suratlı şey... Neydi adı?”

Cemal:

“Adi batsun! Veli Demir...”

Başhekim:

“Hah Veli Demir... Nasıl durumu?”

Cemal:

“Sen beni nerenle dinleysun Başhekim’um? Meğer bu ot yiyeyin uşağı Putin, Trump’tan korkmuş. O gittikten sonra millette huzur koymadı. Ona saldır, buna saldır, yok gazinizi keserum, yok bomba atarım, yok nükleer silah kullanırım, füze atarım...”

Başhekim:

“O kadar deli bir Putin delisiyle başa çıkamıyor mu? Gazı nasıl kesecekmiş, bombayı nereden

bulup atacakmış?”

Cemal:

“Kopili uşağı kalorifer peteklerini kapatayı da! Kaç defa o kapattı, ben açtım, o kapattı, ben açtım, o kapattı, ben açtım.”

Başhekim, kendince bir çözüm sunmaya çalışıyordu.

“Sen de kapat bakalım ne yapacak?”

Cemal:

“Kapattım Başhekim’um.”

Başhekim:

“Ne yaptı?”

Cemal:

“Açmadı, ağzuna ettiğimün uşağı!”

Başhekim, önüne çektiği kâğıda Cemal’in söylediklerini not alıyordu:

“O kaloriferi kapatınca diğer deliler, ne yapıyor? Petekleri açmaya çalışmıyorlar mı?”

Cemal:

“Ha onlara o kadar anlattım, buradan açacaksınız diye. Kimse açmaya çalışmayı. İçerisi iyice soğuyunca hepsi de yatağın içerisine girip titreşmeye başlayı.”

Başhekim:

“Bomba dediği ne peki?”

Cemal:

“Ne olacak büyük abdest. Koğuşun ortasına...”

Başhekim, Cemal’in cümlesini tamamlamasına izin vermedi:

“Tamam tamam. Ya nükleer silah?”

Cemal:

“Bunda öyle bir mabad var ki Başhekim’um nasıl söyleyim sağa? Bir salayı, bekle ki koku çıksın. Ander, kaybana kalası!”

Başhekim:

“Tamam, Cemal anlaşıldı. Bu delilerin içerisinde hiç mi akli başında adam yok.”

Cemal:

“Akli başında adamin akıl hastanesüne ne işi var da!”

Başhekim:

“Yahu lafin gelişi öyle dedim.” dedi ve gözlerini pencereye çevirip düşünmeye başladı.

Cemal:

“Bu Trump’ı geru getirmekten başka çare yok.”

Başhekim:

“Cemal saçmalama, nereden bulup getireceğiz adamı?”

Cemal:

“O zaman bu Putin’e akli dengesi yerinde raporu verelum gitsun da!”

Başhekim, bu fikri de beğenmedi:

“Yahu ben Trump’a sağlam raporu verdiğime pişmanım, sen Putin’i de taburcu edelim diyorsun. Başka bir çare düşünmeliyiz.” Bu sırada Başhekim’in aklına bir fikir geldi:

“Hah buldum. Hastalardan birini Trump yapalım. Putin bunun üzerine biraz sakinleşir.”

Cemal elini havaya kaldırdı:

“Kimse Trump’ın yerini tutamaz. O tam zır deliydi.”

Başhekim, yeniden düşünceye daldı:

“Kendini Biden sanan biri var diyordun...”

Cemal:

“Var ama bir şeye gerek değil. Herkese arkanizda ben varım, Putin size bir şey yapamaz diye gaz veriy sonra da Putin’in yanına gidip saldır şunlara diye ona gaz veriy.”

Başhekim:

“Macron, Boris, Olaf?”

Cemal:

“Uy onlar daha kendi donlarını toplayamayınca da!”

Başhekim:

“Kim Jong-un ne durumda?”

Cemal:

“Şimdilik sakin! Ama Putin’i gördükçe o da yakında ayağa kalkar.”

Başhekim:

“Şu kendini Çin Devlet Başkanı sanan nasıl?”

Cemal:

“Nasi olacak? Putin’in arkasını sıvazlay da!”

Başhekim:

“Suriyelilerde problem var mı?”

Cemal:

“Şükür onlar sakin. İyice yerleştiler ha buraya.”

Başhekim, başını ellerinin arasına aldı. “Ne yapmalı, ne yapmalı?” diye birkaç kez kendi kendine söylendi. Yerinden kalkıp odanın içerisinde adımlamaya başladı. Bir taraftan da sesli sesli düşünüyordu:

“Onların korkacağı bir şey... Korkacağı, çekineceği, saygı duyacağı... Özellikle de şu Putin’in hakkından gelecek...”

Aradan epeyce bir zaman geçtikten sonra Başhekim:

“Buldum!” diye bağırdı. Cemal, bile bu sesle yerinden sıçradı:

“Ne buldun Başhekim’üm?”

Başhekim, gayet kendinden emin:

“Putin’i hizaya getirecek çareyi buldum. Yarın sabah odamda hazır ol.”

***

Ertesi sabah Cemal, elinde bir pano ve çekiçle koridorda belirdi. Başı dimdik havada, göğsü ise yukarıdaydı. İki adım atıyor, sağına dönüyor, iki adım daha atıyor sola dönüyordu. Onun bu yürüyüşünü görenlerden biri muziplik olsun diye telefonundan mehter marşı açtı. Cemal’in adımları gerçekten de mehter yürüyüşünü andırıyordu. Hastanedeki diğer çalışanlar meraklı gözlerle onu izliyorlardı. Cemal, sert adımlarla gürültüden yıkılan koğuşun kapısından içeri girdi. Onun girişiyi birlikte içerideki ses bir anda kesiliverdi. Hastane çalışanları içeri girdiklerinde, Putin en önde selama durmuş, deliler de arkasında tek sıra halinde dizilmişti. Kimseden çıt çıkmıyordu. Doktorlardan birisi hemen Putin’e yaklaştı ve ona yüksek sesle:

“Beni rahatta dinle asker!” diye bağırdı.

Putin, sağ kolunu indirip doktora döndü. Eli yüzü bembeyazdı. Doktora kaş göz işaretiyle karşıyı gösteriyordu. Doktor bir şey anlamamıştı.

“Hayırdır, bu halin nedir Putin? Ne kaş göz ediyorsun” diye sordu.

Putin eliyle sus işareti yaparak doktorun kulağına eğildi.

“Aman doktor duvardaki tabloyu görmüyor musun?”

Doktor duvara baktı. Duvarda eli kılıcının kabzasında bir Osmanlı paşasının resmi vardı.

“Gördüm, ne olmuş?”

“Tanımadın mı?”

“Kimi?”

“Paşayı!”

Doktor bir daha dönüp resme baktı. Yüksek sesle tablonun altındaki yazıyı okumaya başladı.

“Baltacı Meh...”

Sözünü tamamlamadan Putin doktorun ağzını kapatıp kulağına sessizce ama öfkeyle mırıldandı:

“Yahu napıyorsun? Baltacı Mehmet Paşa diye yüksek sesle konuşulur mu? Prut’ta Katerina sayesinde elinden zor kurtardık. Şimdi bir öğrenirse benim burada olduğumu bu defa anamdan doğduğuma pişman eder!”